

Carta del Prelat (març 2009)

L'oració dels cristians és una "simfonia de cors". Mons. Echevarría reprèn aquesta expressió de Benet XVI en la seva carta mensual per expressar la força i la bellesa que té pregar units.

14/03/2009

Estimadíssims, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Hem començat la Quaresma, i cal que recorreguem aquest temps amb

vertadera fam de conversió.

L'Església recomana que tinguem cura de manera especial de la pregària, l'esperit de penitència i les obres de caritat, en preparació per a la Pasqua, amb la determinació que no sigui una Quaresma més. Per a això, mirem de viure a fons aquestes setmanes, corresponent amb exigència personal a les abundants gràcies de l'Esperit Sant.

Com be coneixeu, el Sant Pare interromp les seves activitats ordinàries durant uns dies en aquestes dates, per dedicar-se més a la pregària, amb el seu curs de recés espiritual. Aquest costum de la Cúria romana ens ajuda a augmentar la nostra oració pel Papa que, a més a més, el 19 de març celebra la festa onomàstica; i l'acompanyarem espiritualment també en el seu viatge a Camerun i a Angola, del 17 al 23 d'aquest mes. Respondrem així a la petició expressa que adreçava als

catòlics els dies passats, amb motiu de la festa de la Càtedra de Sant Pere. **Aquesta festa—deia—m'ofereix l'ocasió de demanar-vos que m'acompanyeu amb les vostres pregàries perquè pugui complir fidelment l'alt encàrrec que la Providència divina m'ha confiat com a Successor de l'Apòstol Pere. Invoquem per a això a la Mare de Déu, que ahir aquí, a Roma, hem celebrat amb el bell títol de "Mare de Déu de la Confiança". Li demanem també que ens ajudi a entrar amb les degudes disposicions de l'ànima en el temps de Quaresma (...). Que Maria obri els nostres cors a la conversió i a l'escolta dòcil de la Paraula de Déu[1].**

M'ha commogut aquesta petició del Pare comú a tots els seus fills i filles, continuació d'allò que ja ens va suggerir als pocs dies de la seva elecció a la Càtedra de Sant Pere, fa

gairebé quatre anys. La solemnitat de sant Josep, Patró de l'Església universal[2], constitueix un motiu més per pregar per l'Església i pel Papa. En efecte, com assenyalava Joan Pau II fa uns anys, «els Pares de l'Església, inspirant-se en l'Evangelí, han subratllat que sant Josep, igual que va tenir cura amorosa de Maria i es va dedicar amb joios interès a l'educació de Jesucrist (cf. Sant Ireneu, *Adversus haereses*, IV, 23, 1), també custodia i protegeix el seu Cos místic, l'Església, de la que la Mare de Déu és figura i model»[3].

Recordem la promesa del Senyor: *us asseguro encara que, si dos de vosaltres a la terra s'uneixen per demanar el que sigui, els serà concedit pel meu Pare del cel*[4]. Romanguem, per tant, ben units en la petició, tancant files com un exèrcit en ordre de batalla[5], una batalla de pau i d'alegria.

Comentant aquestes paraules de l'Evangeli, que acabo de transcriure, Benet XVI assenyala que **el verb que usa l'evangelista per dir "s'uneixen per demanar" (...) tanca la referència a una "simfonia" de cors. Això és el que influeix en el cor de Déu. L'acord en la pregària resulta important perquè l'aculli el Pare celestial**[6]. Seguim molt units al sant Pare i a les seves intencions, perquè d'aquesta manera estarem molt units a Crist i, amb Ell, per l'Esperit Sant, la nostra pregària arribarà eficaçment a Déu Pare.

La unió amb el cap visible del Cos místic és essencial a l'Església. És molt il·lustratiu llegir, en les Actes dels Apòstols, que quan el rei Herodes va empresonar sant Pere, amb el propòsit de matar-lo, *l'Església feia intensament oració a Déu per ell*[7]. El resultat va ser l'alliberament de l'Apòstol per ministeri d'un àngel.

També sant Pau ens ofereix un exemple magnífic d'unió amb el cap. És força oportú recordar-ho en aquest any paulí, com comentava el Sant Pare en la solemnitat litúrgica dels dos sants Apòstols. Referint-se a una imatge típica de la iconografia cristiana, que els mostra fent-se una abraçada, va voler ressaltar que **en els escrits del Nou Testament podem seguir, per dir-ho així, el desenvolupament de la seva abraçada, d'aquest formar unitat en el testimoni i en la missió.** Tot comença quan sant Pau, tres anys després de la seva conversió, va a Jerusalem "per conèixer Cefas" (Gal 1, 18). Catorze anys després, puja novament a Jerusalem per exposar "a les persones més notables" l'Evangelí que proclama (...). Al final d'aquesta trobada, Jaume, Cefas i Joan li estenen la mà, confirmant així la comunió que els uneix en l'únic Evangelí de Jesucrist (cf. Gal 2, 9). Un bell signe

d'aquesta abraçada interior que s'aprofundeix, que es desenvolupa malgrat la diferència de temperaments i tasques, és el fet que els col·laboradors esmentats al final de la primera carta de sant Pere —Silvà i Marc—, també són íntims col·laboradors de sant Pau. En tenir els mateixos col·laboradors, es palès de manera molt concreta la comunió de l'única Església, l'abraçada dels grans Apòstols[8].

Els dos Apòstols van oferir a Roma el suprem testimoni de Crist, amb el martiri. El desig de sant Pau de venir a Roma subratlla sobretot la paraula catholica. El camí de sant Pere cap a Roma, com a representant dels pobles del món, es regeix sobretot per la paraula una: la seva tasca consisteix a crear la unitat de la catholica, de l'Església formada per jueus i pagans, de l'Església de tots els

pobles. Aquesta és la missió permanent de sant Pere: fer que l'Església no s'identifiqui mai amb cap nació, amb cap cultura o amb un sol Estat. Que sigui sempre l'Església de tots. Que reuneixi la humanitat per sobre de totes les fronteres i, enmig de les divisions d'aquest món, faci present la pau de Déu, la força reconciliadora del seu amor[9].

En els últims anys de la seva vida terrenal, sant Josepmaria insistia en el fet que era temps de resar i de reparar; i temps de donar gràcies, perquè l'ajuda de Déu no hi manca. Així hem de continuar captenint-nos: plens d'optimisme i de confiança, perquè —com assegurava gràficament el nostre Pare— ***non est abbreviata manus Domini, no s'ha fet més curta la mà de Déu (Is 59, 1): no és menys poderós Déu avui que en d'altres èpoques, ni menys vertader el seu amor envers els***

homes[10]. Els cristians hem de col·laborar amb la nostra oració i la nostra expiació, amb el nostre treball realitzat amb perfecció humana, en unió amb el Sacrifici de l'altar. ***Si tractem el Senyor en l'oració, caminarem amb l'esguard net que ens permetrà de distingir, també en els esdeveniments que sovint no comprenem o bé que ens produeixen plor o dolor, l'acció de l'Esperit Sant***[11].

Que bon dia el 19 de març perquè els cristians reafirmem el nostre interès de caminar ben a prop de Jesucrist, de renovar la nostra entrega al Senyor, d'estar pendents d'Ell com sant Josep, que esmerçà els anys al costat de Jesús a Natzaret! La meditació d'altres consells de sant Josepmaria, en aquest context d'oració per l'Església i pel Romà Pontífex, ens ajudarà a celebrar millor aquesta gran festa.

Predicava el nostre Pare el 1964: *per defensar a l'Església, per fer bé a les ànimes, per a corregir amb Crist, per ser bons fills del Papa, no tinc una altra recepta que aquesta: santedat. Vosaltres em direu que és difícil. Sí, però —al mateix temps— és fàcil: és a l'abast de la mà. Totes les ànimes redimides per Jesucrist tenim, amb la recepta, la medicina: n'hi ha prou amb que vulguem*[12].

En acabar el mes de març, comença de seguida la Setmana Santa: la commemoració litúrgica del triomf de nostre Senyor sobre la mort, el dimoni i el pecat. No perdem mai de vista aquesta realitat, sobretot quan les dificultats externes o interiors, que Déu de vegades permet, ens afectin més de prop. Perquè Crist viu. Aquesta és la gran veritat que omple de contingut la nostra fe. Jesús, que va morir en la Creu, ha ressuscitat, ha triomfat de la mort,

del poder de les tenebres, del dolor i de l'angoixa (...).

Crist viu: Crist no és una figura que va passar, que va existir en un temps i que se'n va anar, deixant-nos un record i un exemple meravellosos.

No: Crist viu. Jesús és l'Emmanuel: Déu amb nosaltres. La seva Resurrecció ens revela que Déu no abandona els seus. ¿És que una dona pot oblidar el fruit del seu ventre, no compadir el fill de les seves entranyes? Doncs ni que ella se n'oblidés, jo no t'oblidaré mai (Is 49, 14-15), havia promès. I ha complert la promesa. Déu continua tenint les seves delícies entre els fills dels homes (cf. Prv 8, 31)[13].

Acudim sempre a la intercessió de sant Josepmaria, també el dia 28, aniversari de la seva ordenació sacerdotal. Demanem-li que ens faci partícips del seu optimisme

sobrenatural, del seu amor al món, perquè sapiguem portar per tot arreu, amb la seguretat dels fills de Déu, aquesta bellíssima batalla d'amor i de pau a què el Senyor ens ha convocat. Recordem que el nostre Pare, que va haver de patir no poques contradiccions, pel seu amor incondicionat al Senyor i a la seva Església santa, repetia que el goig incomparable de la filiació divina li assegurava —jornada rere jornada— en l'idea clara, ferma, que Crist és el vencedor, i que el missatge cristià s'obrirà pas en tots els homes de bona voluntat: omplim-nos de confiança, *quia Deus nobiscum est!*, *perquè Déu està amb nosaltres*[14]. I comptem amb la intercessió de l'estimadíssim Àlvaro, que se'ns va marxar al Cel —amb la seva pau característica— el 23 de març de 1994.

Ahir vaig tornar d'un ràpid viatge a Budapest. Allí, com en tants altres

llocs, l'esperit de l'Obra es va obrint camí, portant-hi l'amor a l'Església, al Romà Pontífex i a totes les ànimes que li és característic. Donem moltes gràcies a Déu! I aquesta nit començaré el curs de recés: ajudeu-me, com m'afanyo cada dia a ajudar-vos a tots vosaltres.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de març de 2009.

[1] Benet XVI, Paraules al final de l'Àngelus, 22-II-2009.

[2] Cf. Lleó XIII, Carta enc. *Quamquam pluries*, 15-VIII-1889.

[3] Joan Pau II, Ex. ap. *Redemptoris Custos*, 15-VIII-1989, n. 1.

[4] Mt 18, 19.

[5] Ct 6, 4.

[6] Benet XVI, *Homilia en les Vigílies de la festa de la Conversió de sant Pau*, 25-I-2006.

[7] Act 12, 5.

[8] Benet XVI, *Homilia en la solemnitat de sant Pere i sant Pau*, 29-VI-2008.

[9] Ibid.

[10] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 130.

[11] Sant Josepmaria Escrivà, *Homilia Lleialtat a l'Església*, 4-VI-1972.

[12] Sant Josepmaria Escrivà, *Apunts presos d'una meditació*, 28-V-1964.

[13] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 102.

[14] Cf. Rm 8, 31.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-
prelat-marc-2009/](https://dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-marc-2009/) (08/08/2025)